

rigi raia täieste ollid kätte sanud. Et nüüd wast lootsid ennam julged ja warjo al olla, astusid nemmad esimesse linna sisse, mis peäle saiwad, kulasid ühhe suurema handwergi herbergi järrele, ja kui ollid sedda kätte sanud, siis wõtsid sedda nou, seäl pitkemal aial ommast tee reisi waewast puhhata. Tellisid ennestele kaudist rohket õhto söma aega ja kaks pudelit jodawat wina. Arend, kes hopis kõrwemast süddamest olli, kui waene Willem, söi ja jõi priskeste. Willemil tahtsid need sutáied, mis wõttis, nago kurgu sisse kinni jada, selle seestpiddise hirmo párrast, mis tedda ühtepuhko panni wárrisema. Párrast söma aega walmistasid ennast maggamisfele. Iggaühhel olli isse wodi, mis olli uhkeste ehhitatud. Se ei olle mitte ilma et sedda asja siin nimmetakse, sest et sel wisil üks teine tigge nou, mis Arend ennesele párrast sedda wõttis, parreminne forda láks. Kui ollid mahhahet-

nud, õhkas Willem süggawaste ja tundis esimesesed kahetsemisfe ioned omma foormatud süddame sees. Sellesamma tundmisfe peäle se olli ka, et julgust wõttis, meelt ja mõttid Jummal pole illestõsta. Ei sanud kül essi otsa muud kui neid sanno kiskendada: „Oh Jummal, Jummal! olle meile kurjateggiattele armolinne! Arend hakkas neid sanno waljuste naerma, ja lotis kül se lábbi omma kurja süddame tunnistrust lámmatada. Willemi südda sai wáhhe ommeti kergitud, nenda et hakkas süggawaste maggama. Arend wis- kas ennast ühhe poolt teise, ja unni ei sanud ei milgi wisil temma silmi. Wõttis jenni üht teist rõõwli nou ennesele. Tou- sis keif ó aial wodist ülles, panni kermeste rided selga, láks tassase wisiga Willemi asfeme pole ja risus temma taskust keif sedda rahha, mis selle teise jáuks piddi fama; astus treppist alla perremehhe tuppá, árratas tedda ülles ja maksis sedda árra-